

AL. FLORIN ȚENE

**O STAFIE TULBURĂ
SPERANȚA**
Piesă de teatru într-un act

SEMĂNĂTORUL
Editura online – martie 2010

Personajele:

Dreptaciul- un om înțelept (poet) fără mâna stângă.

Stângaciul-al doilea om înțelept (poet) fără mâna dreaptă.

Vocea căpitanului

Scena 1.

(Se deschide cortina. În mijlocul scenei se află un om fără mâna stângă într-un decor schițând interiorul unei capele ortodoxe pe un mic vas de croazieră. Printr-un hublou se vede oceanul nesfârșit. **Dreptaciul** îngenunchiază ,se închină cu mâna pe care o are la Icoana Maicii Domnului cu Pruncul, așezată în partea dreaptă.În surdină se aude un cântec bisericesc, împletindu-se cu vuietul valurilor . Se roagă.)

Dreptaciul: Îți mulțumesc Doamne că mi-ai lăsat mâna dreaptă. Să pot a mă închina în fața icoanelor tale. (Se închină). Bun ai fost și ești cu mine. M-ai învățat să seamăn grâul, să îngrijesc recolta, să plămădesc pâinea, să aprind focul, să iubesc.Bat-o vina de mâna stângă. Mi-a retezato batoza.Eram în vacanță și ajutam părinții la treierat. Nu a știut dreapta ce face stânga. Altfel aveam și eu ca toți oamenii două mâini. Dar e bine și așa. Pot muncii. Îmi

mângâi pruncii și femeia.Pot aprinde focul ținând cutia de chibrituri în gură și bățul îl scapăr pe cadran. Doamne, ce bine că am mâna dreaptă! Cu această mână am câștigat banii necesari biletelor acestei călători pentru întreaga familie. Țin șișterul să tai pâinea , s-o impart la cei dragi. Teognis din Megora spunea că „Doamne, Te exprimi prin poet. Doar, Ști că și eu mă îndeletnicesc cu tainele metaforei. Pentru că mi-ai lăsat mâna dreaptă îți mulțumesc. Iată, pot să fiu pe acest vas în drum spre Tărâmul Făgăduinței.Cu această mână am putut muncii pentru a strange bani să plătesc această călătorie mult visată.Pot scrie versuri, pot răsfoi un ziar și mai presus de orice pot muncii pentru a nu întinde mâna să cerșesc ajutor de la semenii. Ca poet nu sunt un risipitor al închipuirii mele.Nu sunt un nabab și risipitor al lucrurilor mărunte. Șitiu, Doamne, că poezia a devenit o curiozitate fără curioși. Nu se mai citește, nici măcar poezii între ei nu se mai citesc. Eu, Doamne, mă bucur că mă citesc soția și copiii. Însă ea, Poezia, a rămas “doamna artelor” . Îți mulțumesc și pentru acest fapt. Romain Rolland afirma: ”Când ordinea înseamnă injustiție , dezordinea e într-un fel un început de justiție. “ Este , Doamne un paradox pe care l-au trăit oamni în perioada comunistă. Injustiția “ordinii” comuniste am simțito cu toți.

Am publicat câteva cărți, Doamne, pe care le consider că sunt însăși viața mea prelungită în eternitate prin litere moarte ce vor trece din generație în generație, fiindcă acestea sunt litere moarte, pe care le-am vrăjit și le-am înviat cu viața mea.

(Se ridică. Se îndreaptă către locul unde se aprind lumânări.Scoate câteva monede din buzunar, le așează pe masă și ia o lumânare, pe care o aprinde în lumânar, închinându-se de trei ori.Apoi se îndreaptă către aceeași icoană, în fața căreia îngenunche, rugându-se cu palmele unite în fața pieptului.).

Doamne am aprins o lumânare să-mi luminez calea spre Tine. Am aprins o lumânare pentru întunericul neamului meu și pentru sufletul tuturor celor ce-au ars pe rugul Cuvântului scris. Dar, să știi Doamne, Dumnezeul meu, că iubesc la fel de mult atât lumina cât și întunericul. Amândouă sunt date de Tine. Fără întuneric nu ne-am bucura de lumină. Acesta ne face să-o vedem fiindă Dumnezeu este cel care consfințește totul pe această lume. Totul fiind Datul Divin.

Am aprins o lumânare pentru familia mea care se află în cabina acestui vas, pentru Eminescu, poetul neamului meu. El este Cuvântul prin care s-a întrupat literatura națională în cea universală. Este fiul propriei opere și părintele nemuririi ei. Am aprins o lumânare pentru Poezie, ea nu și-a luat asupra ei menirea filozofiei, fiindcă este deasupra acesteia. Mă gândesc Doamne că în momentul când ar fi făcut acest lucru ar fi dispărut sublimul. Bine ai făcut acest lucru, Doamne. Am aprins pentru metaforă care este algebra superioară a cuvintelor, poezia este trigonometria metaforei. Doamne, te mai rog să-mi ierți păcatele... (*Se ridică . Se oprește în fața hubloului privind imensitatea apei.*).

Scena 2.

(*În scenă intră un om fără mâna dreaptă. Se apropie către icoana Apostolului Iuda zugrăvită pe peretele din partea stângă . Îngenunchiază numai cu piciorul stâng și începe să se roage.*).

Stângaciul : (Închinându-se cu mâna stângă la icoana Apostolului Iuda). Apostole Iuda, ajută-mă să ajung pe Tărâmul Făgăduinței. Îți mulțumesc că mi-ai lăsat mâna stângă. Pot mânca cu ea. Pot cerșii cu aceasta un ban de la cei cu... două mâini. La o adică și de la cei cu mâna dreaptă. Poezia mea pe care o scriu nu-mi aduce nici-un câștig, însă cu cerșitul pot să-mi cresc copii, să-mi hrănească nevasta și să mai... beau. Cu banii din cerșit am plătit biletele întregii familii pentru călătoria aceasta spre Tărâmul Făgăduinței. Dacă nu ar fi proștiiăștia de miloși care-mi pun în mâna pe care o mai am câte un bănuț, de ajunge câștigul meu cât salariul unui șef, nu știu ce m-ași face. Apostole Iuda de ce nu mă cauți? Nu m-ai căutat dacă nu m-ai găsit. Spunea Pascal. Această afirmație sugerează, Apostole Iuda, spirala veșniciei, a căutării... absolutului. Poate călătoria mea spre Tărâmul Făgăduinței are și acest scop. Pitagora spunea că "totul este orânduit după număr", însă eu spun că numărul este orânduit după Totul, care simbolizează Datul naturii. Filozofii... spun că este vorba de Datul divin. Apostole Iuda spune-mi dacă greșesc. Eu nu cred în divinitate. Forma acestor lumi, Apostole, este legea în virtutea căreia se repetă motivul. Aceasta amintește de ritm. De aceea mă rog la tine ca acesta să consfințească forma ce duce la Revoluția Universală la care gândesc și sper să începă. Forma fiind numărul idée, unaalta principală a marelui Ordonator, sau natura, cea care aranjează cu arta. Mă rog pentru morții care au participat la revoluțiile din istorie.

(*Se ridică și se îndreaptă spre locul unde sunt lumânări de vânzare. Scoate din buzunarul pantalonului o monedă. Aprinde o lumânare, dar nu se închină.*)

Mă rog pentru tine Apostole Iuda, tu... ești deasupra tuturor minunilor naturii. Aceste minuni sunt, toate la un loc, creatorul tuturor creatorilor. Se spune că lucrând

numai cu capul nu ești fericit. Lucrând cu inima nu faci avere, și nici nu ești fericit. Pentru mine banul aduce fericirea, cu toate că propovăduiesc sărăcia în fericire. Eu zic ...fericirea, Apostole, este Marea Revoluție a celor umiliți, săraci și neputincioși.

Am aprins o lumânare, cu toate că nu cred în simbolul luminii acesteia, pentru bietul revoluționar Bălcescu, pentru marele Marx, autorul cărții "Capitalul", dar și pentru Che Guevara ce visa la o revoluție mondială, pentru Ana Pauker, Gheorghe Gheorghiu Dej și prietenul meu de suflet Nicolae Ceaușescu.

...Poate mă întrebi Apostole Iuda de ce mă închin la tine. Păi...tu ești cel care l-ai vândut pe Iisus pentru ...Bine ai făcut. Era un impostor. Dar... totuși, ai greșit! Trădându-L , și fiind prins, răstignit, Iisus a devenit Martir și simbolul creștinismului. Fără să dorești...ai făcut un bine acestei religii. Însă , îți apreciez buna...intenție. După mine adevărata religie este comunismul. Iar Marx și Lenin sunt simbolurile acesteia.

Apostole Iuda! Acești oameni m-au învățat să spun...nu privi că s-ar putea să vezi. Nu asculta că s-ar putea să auzi...nu lua hotărâri că s-ar putea să greșești față de cauză. Nu trăi că s-ar putea să mori. (*Se ridică. Fără să se închine*).

Scena 3.

(În momentul acesta **Dreptaciul** se apropie de **Stângaciul**).

Dreptaciul : Suntem plecați de o bună bucată de vreme și nu se vede , încă, Tărâmul Făgăduinței.

Stângaciul : Nu este departe. Presimt că ne apropiem de el. Dacă vom fi uniți pe această insulă plutitoare în caz de furtună vom ajunge acolo. Unitatea ne v-a face să atingem idealul nostru.

Dreptaciul : (*Punând mâna streășină deasupra ochilor și privind în zare*). Nu se vede țărâmul. Abia aștept să ajungem. Întreaga mea familie numai despre această clipă vorbește. Speranța este mare. Dacă acest Tărâm ne v-a dezamăgi?

Stângaciul : Nu vom fi înșelați în speranțele noastre.Nu curge miere și unt acolo, dar ideea că toți suntem egali ne v-a face să fim fericiți. Întrădeavăr, pe Tărâmul Făgăduinței chemarea lui Marx"Proletari din toate țările, uniți-vă!" ne conduce spre idealul nostru de veacuri, Comunismul. Această lozincă de luptă, a noastră, apărută pentru prima oară în" Manifestul Comunist", redactat de Karl Marx și Friedrich Engels, este cea mai frumoasă chemare la luptă. Acolo pe Tărâmul Făgăduinței...proletariatul a câștigat.

Dreptaciul: (*Surprins*). Nu! Nu ai dreptate! Acolo oamenii, indiferent de condiția socială, sunt egali în fața legilor. Conducătorii sunt aleși prin vot secret și universal. Sunt liberi să se exprime, să se asocieze, să muncească, să-și înjghebeze propria afacere, să...

Stângaciul : (*Întrerupându-l*). E altfel. În mod sigur este așa cum îți spun.Acolo conduce proletariatul.Oamenii au dreptul la muncă în instituțiile statului și nu în fabricile capitaliștilor, care îi exploatează până la sânge.Acolo nu există proprietate particulară.Aceasta este în mâna celor ce muncesc.Acolo nu există exploatarea omului de către om. Acolo sunt activiști care supraveghează respectarea acestor principii. Acolo munca este răsplătită după necesități și nu după valoarea ei.Dacă ai mai mulți copii primești salariul mai mare...

Dreptaciul : (*Precipitat*).Bine, bine...dar, dacă acel om este leneș și nu muncește la fel ca ceilalți...? Principiul pe care-l susții încurajează lenea. Activiștii se vor comporta mai rău decât... patronii, de care faci vorbire. Se vor comporta cu avertura tuturor de parcă ei ar fi proprietarii acesteia. Va fi exploatarea omului în numele unei ideologii.

Stângaciul: Nu! Este cum îți spun eu. Dacă ar fi altfel, atunci ce vom face noi care avem câte o mână? De tine este bine, că ai...dreapta, dar , eu...

Dreptaciul: Cred că acolo pe Tărâmul Făgăduinței există o protecție socială puternică. Acolo omul potrivit este la locul potrivit. Noi ca poeți dacă scriem pe placul cititorilor cărțile se vor vinde și din drepturile de autor vom trăi.Soțiile noastre vor lucra conform competențelor și al studiilor...

Stângaciul: Aaaa...nu...nu! E altfel .Acolo, cărțile noastre scrise în spiritul ideologiei se vor tipări în zeci de mii de exemplare. Indiferent de vânzare vom primi drepturi de autor consistente.

Dreptaciul: Dacă este așa...vai de literatura Tărâmului Făgăduinței. Atunci...nu-ți mai trebuie talent. Este de ajuns o știință a scriiturii și ...multă ideologie. Vom scrie fără să ținem cont de gustul cititorilor?

Stângaciul: Cititorii sunt obligați să înghită “pastila”pe care le-o servim. Ei fiind parte ai proletariatului muncitor, au ajuns la conștiința că trebuie să citească conform ideologiei noastre...a muncitorilor.

Dreptaciul: (*Mirat*). Nu este așa. Cititorului trebuie să i se respecte preferința și gustul pentru subiectul care-l interesează. Altfel nu cumpără cartea...

Stângaciul: (*Întrerupându-l*). Măi tovarășe...

Dreptaciul: Scuză-mă eu nu sunt tovarăș cu dumneata.Eventual de...călătorie.Dacă, voi, aștia, care gândiți așa vă spuneți tovarăși... Treaba voastră.Nu știu cum vei fi “tovarăș “ cu activiștii de care vorbeai.

Stângaciul:...de călătorie spuneam.Activiștii sunt îndrumătorii noștri spre societatea egalitaristă. Iar cărțile sunt subvenționate de stat. Statul ne v-a da...

(*Se aude clopotul de pe punte, apoi vocea căpitanului vasului într-un difuzor, spunând:” Toți călătorii apți de muncă să urce de puntea de comandă.Trebuie să pregătim vasul pentru a rezista la o furtună anunțată.”*).

Dreptaciul: Mă duc să dau o mână de ajutor.

Stângaciul: Poți să te duci. Ai dreptate.

(*Dreptaciul pleacă.*).

Scena 4.

(*Rămas singur Stângaciul își pune mâna stângă streășină la ochi și privește în depărtae. Se aud valurile oceanului*).

Stângaciul: Nu se vede nici-un țârm. Oceanul a început să se agite. Apa aceasta imensă este ca marea masă de oamnei. Ce duce pe umerii ei: “Răbdăm nevoi, răbdăm poveri și jug de boi și ham de cai”.Eee... ce vremuri grele pe vremea lui Coșbuc.Lupta de clasă abia dacă mija. Clasa muncitoare încă nu se formase.Ideologia marelui Marx, Engels și Lenin nu pătrunsese la noi.Ideologia acestora este adevărata religie a universului.Ea formează omul de tip nou.Nu vedeți?!...**Dreptaciul** are spirit de slugă.La primul apel al căpitanului s-a dus să slugărească.Eu, nici vorbă.Am demnitate

proletară. Ori cu noi, ori fără noi, dacă e să fie să se scufunde vasul, se scufundă...Nu, nu, în destin nu cred.Este o balivernă povestea cu...ce îți este scris.Omul este stăpânul tuturor lucrurilor și al ființelor.*(După o pauză.)*

Abia aștept să ajung pe Tărâmul Făgăduinței. Acolo toți gândesc ca mine.

Este societatea mult visată.

Cred în forța omului ce supune natura.Trebuie s-o supunem. Unii zic că se răzbună atunci.Aiurea! Omul e stăpânul ei.

I-a să mă duc la ușă să văd dacă s-au strâns ceva bani. Mi-am pus o șapcă rablagită cu un bilet...

(Întredeschide ușa, se apleacă, ia șapca și biletul.Numără banii strânși .Apoi satisfăcut citește biletul.)

Bravo! Un om cu amândouă mâinile nu câștigă în câteva ore cât am primit. Sunt darnici oamenii. Proști, de darnici ce sunt.Dar și eu sunt un mare poet.I-au impresionat versurile mele.*(Citește biletul cu glas patetic.)*. Ajutați un poet, unul din sârmani/ cu familie grea și fără bani/ Să muncesc nu pot, nu am o mână/ Fiți milostivi, s-aveți o viață bună! *(Către icoana Apostolului Iuda)*.Sunt deștept, nu? Asta trebuie să învățăm! Să ni se dea! Aici, pe vas, să dea aștia cu bani și cu două mâini, iar acolo să dea statul. El are de unde.Doar e bogat. Că muncesc toți și primim răsplată egală.Vorba aceea...ori toți să munciți, ori eu să primesc. Asta este adevărata societate a viitorului. Când voi ajunge acolo...cu ideile mele precis ajung... activist al partidului conducător.*(Ia un scaun, îl pune în mijlocul scenei.Se așează pe el și imită ceea ce ar trebui să facă ca activist.Gesticulează.)*

Stimați tovarăși, partidul ne învață că munca înnobilează omul.De aceea vă îndemn să munciți...Sus munca, tovarăși!*(Către public)*. Să nu ajung eu la ea. Tovarăși, munca este izvor de sănătate! *(Mai în șoptă, către public)*. Lăsați-o pentru bolnavi. Munca l-a transformat pe om. Aici, pe Tărâmul Făgăduinței suntem egali în drepturi. Iar în privința obligațiilor trebuie să...mai discutăm. Cine nu respectă aceste principii, nu are ce căuta în societatea noastră. Îl eliminăm. Eu...tovarăși , în țara de unde am venit, începusem să construim o societate ca aici, dar niște derbedei cu ajutorul unor agenturi străine ne-au înlăturat de la putere.Adică...a înlăturat proletariatul de la conducerea țării.Eu...ca proletar, vă spun cinstit, mă sculam la ora 9. Gustam o bucată de mușchi țigănesc, beam o gură de wisichi, nu-mi plăcea. *(Se strâmbă)*. S-o ia dracului, avea gust de ploșniță. Ieșeam din vilă, dată de partid, și mă urcam în limuzina cu șofer, dată de partid. Și plecam către sediul Comitetului. S-o ia dracului de viață. Visam la mai mult. *(Se uită către icoana Apostolului Iuda)* Să nu te superi că am amintit de dușmanul tău...dr. racul. *(Se ridică de pe scaun.În clipa aceea intră Dreptaciul)*.

Scena 5.

(Se adresează către Stângaci).

Dreptaciul: Nu prea a fost greu.A trebuit să țin de cârmă în direcția indicată de acul busolii. Mereu înainte, spre sud-est. În timp ce căpitanul a trebuit să coboare în sala mașinilor pentru a unge volanta. Se încinsese de atâta frecat cu biela.

Stângaciul: Cum spui, nu a fost mare lucru. E bine când omul muncește.Eu...am stat de vorbă cu sfinții aceștia. *(Arată către pereți și sală.)*. Le spuneam că munca înnobilează omul.

Dreptaciul: Această afirmație, întotdeauna, trebuie urmată de exemplul personal.

Stângaciul: Vrei să spui că trebuia să merg și eu !?

Dreptaciul: Nu am spus asta.

Stângaciul: Ba, ai spus-o! Expresia ta: ”trebuie urmată de exemplul personal,” nu face aluzie la mine?

Dreptaciul: Dacă te simți cu musca pe căciulă...nu sunt eu de vină .

Stângaciul: Mă faci că sunt cu musca pe căciulă. Ce mai. Mă faci și demagog. Măine, poimăine, chiar vei scrie o satiră cu...aluzie la mine.

Dreptaciul: (*Serios*).Toate acestea sunt aberațiile unui ...frustrat. Singur te acuzi.Iar despre satiră să nu mai vorbim. Eu am scris satire, tu...

Stângaciul: (*Iritat*). Dorești să-ți spun ce este satira?

Dreptaciul: Nu! Doar îți spun că ea este ochiul care plânge pentru a râde celălalt.

Stângaciul: (*Ironic*). Intr-o societate perfectă spre care ne îndreptăm, satira ta nu-și are rostul. Chiar este interzisă. Acolo eu sunt fiul comunității.

Dreptaciul: (*Îngrijorat*). Dacă o fi cum zici, noi vom fi parte a comunității. În concluzie nu suntem noi. Suntem comunitate. Iar comunitatea se regăsește în noi. Rezumând la mine, pentru a nu generalize, și a nu te supăra, dacă comunitatea sunt eu, și eu sunt comunitatea, atunci totul se rezumă la un eu disperat. Dacă ar fi așa , atunci ...degeaba fac călătoria aceasta spre Tărâmul Făgăduinței.

Stângaciul: Omul trebuie să fie loial societății în care trăiește. Trebuie să muncească pentru comunitate și apoi să se gândească la el. Comunitatea trebuie să fie bogată.

Dreptaciul: Și oamenii săraci!?

Stângaciul: Membrii comunității trebuie să fie egali între ei. Mai presus este comunitatea și Țara.

Dreptaciul: Adică...țară bogată cu oameni egali în sărăcie.
(*Sună telemobilul Stângaciului.Bagă mâna în buzunar și scoțând aparatul îi cade și grămada de bani strânși din cerșit*).

Stângaciul: Blestemaților! Altă treabă n-ați avut decât să cadeți. (*Se apleacă și îi strânge grămadă.Îi bagă în buzunar.*) Da! ...Sunt în capelă, nevestă... Sigur...Vin imediat.

Dreptaciul: (*Mirat*). De unde atâția bani?

Stângaciul:(*Grăbit, în drum spre ușe*). De la călătorii milostivi...(*Iese trântind ușa după el*).

Scena 6.

Dreptaciul: (*În genunchi în fața icoanei Sfântei Marii cu Pruncul. Se închină*). Doamne, Doamne,mare este grădina Ta. (*Se ridică. Se plimbă gânditor*). Stângaciul ca poet nu a înțeles niciodată că erudiția nu înlocuiește talentul. A te baza numai pe erudiție există în mod sigur riscul de a creea ceva insipid, sterp și anost. Numai talentul împletit cu inspirația, erudiția și experiența concură la crearea unor opere viabile. Spusele, aparent paradoxale, ale lui Jules Renard:”cu cât citești mai mult , cu atât imiți mai puțin, “ sunt pline de adevăr. Fiindcă “sita “ memoriei devine mai “deasă “, adică exigentă, dar nu atât de exigentă de a se îndepărta de artă. O racilă în acest sens l-a avut postmodernismul

unde s-a făcut exces de elemente intelective, îndepărtându-se, astfel, de elemental afectiv. (*Se plimbă prin încăpere. Privește prin hublou cu mâna strașină la ochi.*). Nu se vede, încă, Tărâmul Făgăduinței. Întindere de apă nesfârșită. Nesfârșită ca înaltul cerului. În această imensitate, ce este omul? De unde vine? Care este scopul vieții? Ce înseamnă fericirea? Omul, înțeleptul, nu a putut răspunde convingător, nici cu viziunea filosofă umanistă și nici cu metode științifice. Numai Tu Doamne poți să-mi răspunzi. În fiecare din aceste întrebări găsim o unitate dintre rațiune și afect, pe baza cărora s-a încercat rezolvarea- evident pentru momentul istoric respective- dilemele veșnice ale destinului uman, pe care le găsim în întrebările respective. Cred că răspunsul la aceste întrebări le vom afla, numai atunci, când Dumnezeu v-a dori acest lucru. Restul sunt speculații ale spiritului uman. Seara mai discut despre aceste probleme cu soția și cei doi fi ai mei. Toți am ajuns la același numitor comun în această privință. În ciuda faptului că nici percepțiatuturor nu sesizează adevărul din unele fenomene și lucruri, ci în raport cu exprimarea sensitivă și optică a acestora, fiindcă nu există deosebire în aplicarea percepției în existență. (*După o pauză. Se aude vuietul oceanului de parcă ar fi o muzică interstelară.*).

...Doamne am început să gândesc cu glas tare și singur. S-au vorbesc cu Tine!?

Grea este și călătoria aceasta. Greu este și despărțirea de patrie. Dar Dumnezeu când a creat Pământul nu a trasat și granițele. Patria noastră, a oamenilor, este Pământul. Așa că nu trebuie să-mi fie grea ...despărțirea. Călătoria aceasta este doar o mutare dintr-un loc în altul, în Patria noastră comună. Dar ce este Patria? (*Stă pe gânduri*). După câte îmi amintesc din ce citeam despre semnificația acestui cuvânt, înseamnă... locul în care s-a născut cineva. Țara în care locuiește. Pământ natal... Terra este pământul meu natal. Nu există motiv, deci, să-mi fie dor de un spațiu... în care trăiesc, Pământul. Dar... fiecare căutăm colțișorul de Pământ unde credem că viața noastră va fi mai bună în funcție de oameni, fiindcă nu toți dintre noi suntem buni pentru anumite fapte și lucruri, ci numai în raport cu exprimarea sensitivă și optică a acestora, nu există deosebire în aplicarea percepției în existență. Metoda sau teoria nu se pot aplica ad-literam oricui, fără asemănare în judecata de valoare.

Scena 7.

Stângaciul: (*Intrând prin ușa laterală.*). Ți-am auzit ultimile cuvinte..."judecata de valoare "...Vorbeai singur?!

Dreptaciul: (*Surprins*). Nu... nu... Mă gândeam cum o să le vorbesc oamenilor pe Tărâmul Făgăduinței.

Stângaciul: Frumos ...frumos.... Dar ce ai de gând să faci acolo?

Dreptaciul: Ce nu am putut face în țara noastră. În primul rând să trăim în liniște și fără obstrucțiuni din partea birocrăției. Doresc să înființez o editură și eventual o revistă literară și ar mai fi...

Stângaciul: (*Mirat*). Cum crezi tu că poți înființa o editură și un ziar!? Acolo toate sunt ale statului. Numai el, în folosul poporului, controlează totul și...toate acțiunile noastre. Nu ne lasă să greșim. De aceea există birocrăția să ne poată controla pentru a nu greși. Iar dacă insistăm în acțiunile noastre particulare ce pot duce la...anarhie intervin organele de îndreptare, de corecție....Acolo este raiul pe pământ. Una din doctrine sună c-

am așa: dacă nu ști, te învățăm, dacă nu poți, te ajutăm și dacă nu vrei, te obligăm. Chiar cu riscul închisorii.

Dreptaciul: (*Nemulțumit*). Nu este așa...dacă ar fi cum spui, îmi pun întrebarea, la ce rost plecarea din țară? Eu fac această călătorie pentru a găsi

în Tărâmul Făgăduinței o societate liberală, a inițiativei, a libertății.

Stângaciul: (*Puțin intrigat*). Vorbești prosti, omule. Noi am plecat, în primul rând din țară că începuse să dispară elementele socialismului multilateral dezvoltat. Și datorită unor derbedei, ce-și spun revoluționari, s-a instalat anarhia democratică de care spui...Când începusem și noi să construim societatea mult visată, hop și derbedeii finanțați de agenturile străine...

Dreptaciul: Dumnezeu când a construit lumea a făcut omul să fie liber, să-și organizeze viața conform idealurilor sale.

Stângaciul: (*Ironic*). Te contrazici omule. Scripturile și Biblia, cărți la care știu că ți foarte mult, au fost date de Dumnezeuul tău să îngrădească libertatea de care vorbești. Ele au fost scrise pentru a fi respectate. Sunt legi care constrâng omul să le respecte. Atunci unde este libertatea cu care ne-am născut, de care vorbești?

Dreptaciul: Sfintele scripturi au fost scrise de Apostoli pentru a ne canaliza drumul. Nu sunt îngrădiri ale libertății. Libertatea nu înseamnă anarhie cu gândești tu. Libertatea este semnul puterii omului asupra haosului și al morții. Societatea de care vorbești nu a avut omenie. De dragul unor idei absurde se sacrificau oamenii. Ateii, cum ești și tu, nu pot avea omenie. Nu poate exista omenie fără o lucidă viziune a morții. Eugen Lovinescu, pe care comuniștii, o perioadă, l-au interzis, spunea că cine nu se culcă cu moartea, nu poate avea grăunțele de labilitate necesar iubirii de oameni și al sentimentului de egalitate în fața neantului universal, fără care viața e luptă de fiară. Coșgiința morții, mai spunea criticul, nu se confundă însă cu frica de moarte. Voi vă credeți veșnici. Nu vă este frică de moarte. Voi iubiți ideea, nu oamenii. De aceea viața devenise, în țara noastră, ...luptă de fiară. Partidul comunist nu a înțeles că unirea nu reușește niciodată când se face împotriva cuiva; ea triumfă întotdeauna când se face pentru ceva.

Stângaciul: (*Nemulțumit*). Noi am construit blocuri...

Dreptaciul: Niște ghetouri, adevărate cutii de chibrituri...în care ne-ați băgat, nu de dragul proletarilor, ci pentru ai putea controla. Dacă se lăsau casele și nu se demolau, se mai putea crește un porc, niște găini, și atunci muncitorii aveau posibilitatea și resurse pentru a face grevă, să-și ceară drepturile. Însă așa îi transformaseră în ...adevărați sclavi. Nu puteau să se mute dintr-o localitate în alta, fiindcă majoritatea orașelor mari erau închise. Pâinea și unele alimente de bază se dădeau pe cartelă. Asta spuneți voi că este dragoste de om!?

Stângaciul: Noi am dat de lucru la toată lumea.

Dreptaciul: Era un șomaj mascat. Toți ne făceam că muncim. Unde era productivitatea muncii și rentabilitatea? A fost secătuită țara de resurse. Iar noi ca redactori la reviste literare, pentru a promova ideologia partidului conducător, eram obligați să scriem în spiritului realismului socialist, și să mai dăm cu sebsemnata pe la secu...despre unul, despre alta...Altfel nu ne țineau ca redactori.

Stângaciul: Aaa...recunoști că ai colaborat cu ...mâna înarmată a partidului, așa cum zic unii de teapa ta.

Dreptaciul: Nu de bună voie ca tine și alții. Am fost obligat. Îmi fugise fratele în Germania Federală și dacă nu dădeam cu subsemnatul mă dădeau afară din servicii. Doar ști, în astfel de condiții, eram trimis la munca de jos...în mină. (Îi sună telemobilul.). Bine, dragă. Vin imediat. (*Deschite ușa și vede șapca cu biletul lângă perete. Se întoarce, o clipă.*). Iarăși ai pus de cerșit?! (*Aruncă ceva mărunțiși în șapcă. Închide ușa.*).

Scena 8.

Stângaciul: Tovarășul, ăsta , de drum , mă scoate din ...cisme. Pardon, nu am cisme, pe vremea tovarășului Stalin purtau părinții cisme din gumă, cum spuneau ei. De fapt erau din cauciuc. Eu ,m-am boierit, port pantofi de ...Clujana. (*După o pauză. În timp ce se gândește.*)...dreptaciul nu este ...tovarăș cu mine. Are alte idei, nu democratice ca mine. Este anarhist, chiar legionar. El își spune că e liberal. Aiurea! E legionar. Ce bine era pe vremea lui Dej și Ana Pauker. Pe toți ăștia de teapa lui îi băgam la pârnaie. Dar...ajungem noi pe Tărâmul Făgăduinței și pe toți care au alte opinii decât cele ale lui Marx, Engels, Lenin și Stalin, inclusiv ale lui Fidel Castro le aplicăm corecțiile celor patru pereți cu...fereastra spre cerul încătușat cu grati. (Îngândurat). Să nu credeți că sunt credincios. Să mă ferească... Michiduță cel cu... coadă de acest lucru. Eu sunt ateu. Cred în materialismul dialectic și în evoluția speciilor a lui Darwin. Biblia mea este Capitalul lui Marx. Iar Noul Testament îmi este "Manifestul communist." (*După o pauză. Își pune palma streășină la ochi. Privește în zare prin hublou.*). Nu se vede ,încă, Tărâmul Făgăduinței. Doar imensitatea oceanului. Acolo societatea nouă, evoluția, la care am visat toată viața , s-a înfăptuit prin mase, nu prin indivizi, așa cum spune Titulescu. Căderea socialismului multilateral dezvoltat din țara noastră mi-a produs o mare durere. Există dureri ce doboară, dar ele înzecesc puterile noastre, fiindcă ele se nasc dintr-o piedică în realizarea unui ideal. Partidul meu este al tuturor celor care gândesc ca mine...Priviți la aceste două scaune. Unul stă în dreptul luminii ce intră prin geamul hubloului. Celălalt stă în întuneric. Dacă îl iau pe acesta ...(*Îl ia și le aranjează pe amândouă în fanta de lumină ce intră prin hublou.*). Vedeți nu încap amândouă în această fantă de lumină! Așa și cu oamenii. Politica noastră este să păstrăm și îi punem în funcții de conducere pe acei care s-au aflat de la început și au înțeles" lumina" marxism-leninismului. Pe ceilalți îi folosim ca forță a proletariatului, producătoare de plus-valoare...

Scena 9.

(*Intră Dreptaciul agitat.*)

Dreptaciul: Se anunță furtună. Toți pasagerii, atâția cât suntem, mic cu mare este necesar să ieșim pe punte și să ascultăm de ordinele căpitanului. Când o să bată clopotul de pe punte trebuie să fim prezenți în careul de comandă.

Stângaciul: (*Intrigat.*) Să ne mai lase și căpitanul cu ...ordinele lui. Fără mâna dreaptă ce pot să fac? Eu sunt muncitor cu...gura. (*Râde sec.*).

Dreptaciul: Trebuie să-l ajutăm cu ce avem și cu ce putem...este în joc și viața noastră. Dar, am uitat să-ți spun...am văzut că s-au strâns ceva bani în șapca ta.

Stângaciul: Mă duc să-i iau și îi dau nevestei. (*Iese. Prin ușa întredeschisă se vede cum ia banii, îi numără, după ce și-a pus șapca pe cap, își îndeasă banii în buzunarul stâng al pantalonului.*)

Dreptaciul: (*Se îndreaptă spre ușe. O închide.*)

Scena 10.

Dreptaciul: Nu știu cum sunt oamenii... ca acest tovarăș de călătorie...sunt buni de gură, dar când este vorba de muncă, fac pe dracul în patru să se eschveze de la aceasta. Precum erau activiștii de partid la noi în țară. Îmi povestea un astfel de specimen că... pentru a arăta prim- secretarului P.C.R de raion că lucrează și noaptea, fiindcă așa l-i se cereau, aprindeau lumina electrică în birori și ei dormeau. Când prim-secretarul, pe la miezul nopții, se plimba prin fața sediului pentru a vedea cine lucrează, era mulțumit că vedea luminile aprinse prin birouri. Însă toți activiștii dormeau cu capul pe mese. Iar la ședințele care țineu peste două sprezece de ore cine vorbea cel mai mult...era socotit un activit bun. Cu toate că nu spunea nimic concret. Bătea apa în puiă, cum se spune. O astfel de societate dorește Stângaciul să găsească pe tărâmul Făgăduinței. Dar...oamenii s-au deșteptat. (*Bate clopotul de pe punte.În difuzor se aude vocea căpitanului.*)

Vocea căpitanului: Om la apă! Aruncați colacul de salvare!

Dreptaciul:Mă duc să văd ce se întâmplă. Poate au nevoie de o mână de ajutor. (*Iese precipitat. Se aud zgomote. Strigăte. Vaiete. Plânsete.Apoi se lasă liniștea.Se aud doar valurile mării precum o simfonie.*)

Scena 11.

(*Intră în scenă Dreptaciul. Trist.Este ud.*)

Dreptaciul: Vai de soarta noastră! A dispărut unui dintre noi. (*Își șterge lacrimile cu batista.*).Câți vor mai dispărea până când ajungem pe Tărâmul Făgăduinței ? L-au mâncat rechinii. Bietul om. Așa cum gândea, fapt ce nu-mi plăcea, Stângaciul era, în primul rând om, tovarăș de drum...Dumnezeu să-l ierte! Ce întâmplare...Era pe punte cu soția. Lângă balustradă. Îi număra banii strânși din ...cerșit. O rafală puternică de vânt i-au smuls banii de hârtie din mână. El...s-a aplecat peste punte să-i prindă...dar a căzut în apă. Căpitanul i-a aruncat colacul de salvare , dar rechinii au fost mai iuți...A rămas doar apa înroșită de sânge care se îndepărta de vasul nostru. (*Se lasă liniștea*). Marin Preda spunea că: ” A ști să râzi în clipe tragice înseamnă a stăpâni tragicul”. Dar poți să râzi!? Rămân în urma lui soția și copiii... Când vom ajunge la destinație îi voi ajuta ...

(*Își pune mâna streășină la ochi și privește în zare peste întinsul oceanului.*). Încă nu se vede Tărâmul Făgăduinței, încă nu se vede... Trebuie să avem răbdare. Sper ca stafia Stângaciului să nu ne tulbure speranța că acolo vom găsi societatea visată de noi.Mai avem de mers, mai avem... (*Se aud vuind valurile oceanului, pe un fond de o melodie interstelară în crescendo.Îngenunche în fața icoanei.*).Doamne, ajută-ne să ajungem cu bine. Ajută-ne Doamne...

Cortina.